

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Ἡ διεύθυνσις ἀναγκάζεται νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἰς οὐδένα ἀποστέλλεται τὸ φύλλον μὴ προπληρωσάντα τὴν συνδρομὴν.

Οὐδὲν βαρύτερον ἀμάρτημα τῆς κατὰ τῆς ἀληθείας ἀντιστάσεως, οὐδὲν ἄλλο οὔσης, ἢ ἀνταρσίας κατὰ τῶν πνευματικῶν πεποιθήσεων. Ὁ καταπατὼν τὴν ἀγαθότητα, ὁ καταπολεμῶν πεποιθήσιν περὶ καθήκοντος, ὁ ἀντιστάμενος τῇ φωνῇ τῆς συνειδήσεως, ὁ ἐπιμένων τῇ κακίᾳ ὅταν ἡ ἀρετὴ γίνεταί γνωστὴ αὐτῷ, ὁ διαστᾶζων νὰ πράξῃ ὅ,τι γινώσκει ὅτι ὀφείλει νὰ πράξῃ, ἐνεργεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Δὲν λαλοῦμεν περὶ τῆς ἀληθείας ἀφηρημένως, περὶ τῆς μαθηματικῆς ἀληθείας, ἢ τῆς ἀληθείας τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀληθείας ἐκείνης ἐν τῷ λογισμῷ, τῇ συνειδήσει, καὶ τῷ αἰσθηματι, τῆς ὑπαγορευούσης ἡμῖν τί νὰ πράξωμεν, πῶς νὰ βιώσωμεν, τί νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ τί ν' ἀποφεύγωμεν. Οἱ τάφοι ἐνθα οἱ ἄγγελοι κλαίουσιν εἰσὶν ἐν ταῖς κάρδιαις τῶν ἀνθρώπων· σκοτεινότεραι τῆς σκιάς τῆς κυπαρίσσου εἰσὶν αἱ σκιαί αἱ ἀναπαύομεναι ἄνω τοῦ σημείου, ἐνθα αἱ προσπάθειαι περὶ κρείττονος βίου, καὶ ἀποφάσεως περὶ καθήκοντος, κείνται τεθαμμέναι. Ψυχὴ ἀδιαφοροῦσα ὅπταν πάσαι αἱ δυνάμεις τῆς ἀγάπης, εὐσπλαγγνίας καὶ τιμῆς τὴν ὠθοῦσι εἰς τὰ πρόσω· ἄνθρωπος ἀτενίζων εἰς τὴν γῆν ὅπταν πᾶσα ἡ ἐλπίς τῶν οὐρανῶν ἐλκύει αὐτόν· ὅπταν δηλαδὴ ὁ οὐρανὸς ὡς μέγας ἠθικὸς μαγνήτης, σύρει αὐτόν ἄνω πρὸς ἑαυτόν, πράττει τι ὅπερ μόνον δύναται νὰ πράξῃ ἐκεῖνος ὅστις ἐπεσκέφη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπέκρουσεν αὐτό.

«Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».

ΕΝ ΡΟΔΟΝ.

Ἦτο πρῶτα... ὁ ἥλιος ἐθώπευε διὰ τῶν ἀκτιῶν του τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, οἵτινες διηνοιγόντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπιβροχὴν, μυστηριώδεις καὶ ἀκατάσχετοί ψιθυρισμοὶ ἤχησαν περὶ ἐμὲ, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέπνευσα τὴν ἠδονικὴν ἀτμοσφαιρὰν τῆς ζωῆς καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν ὡραίαν φύσιν, ἥτις πανταχόθεν μοι ἀπεκάλυπτε τὰ θέληγτρά της.

Γέννημα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἐαρινῆς δρόσου, ἤκουσα μετ' ἀγαλλιάσεως τὴν γλυκύθυμον ἀρμονίαν τῶν φρισσόντων ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ καὶ τὸν διακεκομμένον θροῦν τοῦ φυλλώματος τῶν θάμνων· ἤκουσα τὸν χαρμόσυτον παφλασμόν τοῦ ἀπὸ τῶν βράχων καταπίπτοντος ὕδατος καὶ τὸν ἤσυχον φλοιόσβον τοῦ βυακίου, ὅπερ ἐκύλιε πλησίον μου τὰ διαυγῆ αὐτοῦ νάμακα, καὶ ἐν τῇ ἐκπλήξει μου μοι ἐφάνη ὅτι τὰ πάντα ἀπετεινόντο εἰς ἐμὲ, ὅτι τὰ πάντα με προέτρεπον νὰ ἀγαπῶ τὴν ζωὴν ἐν ἣ γεννᾶται τις διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀρμονίαν.

Εὐρισκόμην παρά τινι βράχῳ ἐντὸς βωγμῆς χλοερᾶς· ἐκεῖ, μετὰ τῶν λεπτοφυῶν βρύων, ἅτινα ἐκάλυπτον τὰς ὑγρὰς αὐτῆς πλευράς, ἢ πλατύφυλλοις πτέρεις ἀνυψοῦτο κατὰ διαστήματα καὶ αἱ ὠραϊαὶ ἀνεμόναι τῆδε κίχκεις σείουσαι τὴν ποικιλόχρουν αὐτῶν στεφάνην διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν πρασίνων ἐκείνων ἐκτάσεων· ὀλίγον ἀπωτέρω ἢ λευκὴ κληματὶς ἐξήπλωνε μεγαλοπρεπῶς τοὺς εὐλυγίστους αὐτῆς κλάδους. Ἀπὸ τοῦ στελέχους, ὅπερ με ἔφερε φιλοστόργως, ἐκυψα θωπευόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου καὶ ἀνεγνώρισα ἀναρίθμητα ἀνθύλλια, τὸ Ἴον, τὴν μουσώτιδα, τὸν μαργαρίτην, τὸν κρόκον, ἅτινα ἐκρύπτοντο ἐν τῇ παχέᾳ χλόῃ ἢ ἐκλινόν πρὸς τὸ βυακίον, ὅπερ ἀντηνάκλα τὰ ποικίλα αὐτῶν σχήματα.

οί πόθοι μου! είχαν την πρώτην θεωρήσει, ως μεγίστην εὐτυχίαν, τὸ ὅτι ἤμην τὸ ωραιότατον τῶν περὶ ἐμὲ ἀνθυλλίων, ἀλλὰ νῦν, ἐξηνητημένον καὶ πλήρες ἀπογοητεύσεως, νύχθημι νὰ ἤμην ἡ ἐλαχίστη βοτάνη, τὸ ἐλάχιστον βρύον διὰ νὰ διάγω ἀπαρτήρητον τὸν μετριόφρονα βίον τοῦ ἀγροῦ. Ὁ! ναί, ὅπου σον γλυκεῖα, ὅπου σον ἀγαθοποιός μοι ἐφαίνετο ἡ εὐτυχία, ἥς ἀπέλαυον τότε, ὅτε ἀνήκον εἰς τὴν ωραϊαν φύσιν; ὅτε ἠσθανόμην ὅτι ἀπετέλουν καὶ ἐγὼ μέρος τῆς ἀρμονίας ἐκείνης, ἣτις περιέβαλλε πανταχόθεν τὴν γαλήνιον ὑπαρξίν μου! Ἄλλ' ἤτο πλέον ἀργά, διότι ἡ πραγματικότης ἀνακάλεσά με ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ παρόν, μοι ἔδειξε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου, μοι ἀπεκάλυψε τὴν ἀθλιότητα τῆς καταστάσεώς μου. Ἡ νεάνις ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ χοροῦ κεκηκυῖα καὶ εἰς τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς ὄλως ἀφιερωμένη, ἀπεδύετο νωχελῶς, ἐμὲ δὲ εἶχε ρίψει χαμαί, ὡς ἀχρηστὸν τι καὶ περιττὸν ἀντικείμενον.

Ὀἴμοι! τίς βλέπων με ἐν τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ βίου μου ἠδύνατο πλέον ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀνθηρὸν ῥόδον τῆς πρώιας, ὅπερ ὑπερηφάνως ἀνυψοῦτο ὑπεράνω τῶν ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ! ἤμην ὄχρον καὶ μαραμμένον· τὰ φύλλα μου προῶρος ἐν πρὸς ἐν καταπίπτοντα ἀπεκάλυπτον τὴν ἐλεεινότητά μου· οὕτω λοιπὸν γέννημα ἐφήμερον, ἐξηφανίζομην νῦν, ὡς εἶχον ἰδεῖ τὴν πρώτην διαλυομένους ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τοὺς ὑπεράνω τοῦ ῥυακίου πλανωμένους ἀτμούς, ὡς εἶχον ἰδεῖ ἐκλείπουσαν τὴν ποικιλόχρουν ἴριν τῶν ψεκᾶδων τῆς δρόσου, δσάκις φύλλον τι ἐπεπρόσθει τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν τοῦ φωτός. Ὁ δὲ διαφανὴς πέπλος διὰ τοῦ ὁποῦ εἶχον παρατηρήσει τὸ σαῦτα θαυμάσια, ἐπεσκιάζετο βαθμηδὸν ἀμυδραὶ τινες εἰκόνες διήρχοντο εἰσέτι πρὸ ἐμοῦ, ἐκεῖ δὲ, ἐν ὧ ἐκοιτόμην παρά τὸ κάτοπτρον, ὅπερ μοι ἐνθύμιζε τὸ προσφιλές μοι ῥυάκειον καὶ τὴν ἀθῶαν εὐδαιμονίαν, ἣν εἶχον περιφρονήσει, ὡς ἀναξίαν τῆς καλλονῆς μου, διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως τὰ γλοερὰ ἀνθύλλια τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰς νεάνιδας, ἃς εἶχον ἀπαντήσει ἐν τῇ αἰθούσῃ· περίεργοι, σιωπηλαὶ συνισθῶντο περὶ ἐμὲ, καὶ ὅτε μὲν μοι ἐφαίνοντο ὅτι μοι προσεμειδίων φιλικῶς, ὅτε δὲ σκεπτικαὶ καὶ περίφοβοι ἀπεμακρύνοντο ἀπ' ἐμοῦ. Ἄνεμνήσθην τότε τῶν λόγων τοῦ πάππου, ὅστις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἀνθη, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ, ὡς τελευταία ἀκτίς τῆς ἐκλείπουσας ὑπάρξεώς μου, ἐρρῆψεν αἴφνης τὸ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς εἰς τὸ περιβάλλον με σκότος.

Ἐν τῷ κόσμῳ γεννώμενα ἀποκτῶμεν δι' αὐτοῦ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν ἀξίας, ἀλλ' ἐν τῇ συναισθησὶ ἐκείνῃ ἐξεγείρεται ἐν ταῦτ' ὁ ἐν ἡμῖν κεκρυμμένος τῆς φιλαρσεκείας πόθος· ποσάκις ὅμως ἐν τῷ θερμοστάτῳ ἡμῶν πόθῳ, ἐν ἐκείνῳ, οὐτινος τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπιδιώκωμεν, ὡς τὸ τέρμα τῆς ἐνταῦθα εὐδαιμονίας, δὲν περικλείομεν τὴν αἰτίαν τῆς ἡμετέρας καταστροφῆς!

Ἡ καλλονή, ἀπατηλὸν καὶ ἐφήμερον δῶρημα τῆς νεότητος, πόσον ὀλεθρῖα ἀποβαίνει εἰς τοὺς θεωροῦντάς σε, ὡς τὸν μόνον τοῦ βίου σκοπὸν!

ὑπὸ τῆς Κυρίας Α. Γ. Π.

Σ. Σ. Α. Καταχωρίζοντες τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι ἡ γράψασα τοῦτο εἶναι ἡ αὐτὴ κυρία ἣτις εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος δημοσιεύσει ἐν τῇ 5. φυλλάδι τοῦ «Βύρωνος» τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Μακεδόνα σπουδαστοῦ τὸ τυχὸν πολλῶν ἐπαίνων· ἐτι δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἰθνηαδί φυλ. 11 τοῦ ἔτους 1876 τὰς ἀναμνήσεις τοῦ θέρους τοῦ 1876 ἐνθα ἡ νόμισα Καλλιρρόη, μετὰ καλλιτεχνικῆς ἀκροβείας περιγραφομένη, συνδιαλέγει μετὰ τινος περὶ τῶν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν θερινῶν θεάτρων. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον εἶναι ἀξιολογώτατον διὰ τὴν κομψότητα τῶν ἰδεῶν, διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις καὶ διὰ τὴν ἀληθῆ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην. Λαμβάνοντες ἀσορμὴν ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἐπαινοῦμεν τὴν κυρίαν καὶ σεμνονόμεθα, ὅτι κάλαμος τόσον γλαφυρὸς καὶ εὐγενὴς χειρίζεται ὑπὸ νεάνιδος· Ἑλληνίδος, θυγατρὸς διακεκριμένου ἀνδρὸς θυσιάσαντος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ κάλαμος οὗτος τιμᾷ τὰς στήλας τῆς Ἰθνηαδίας.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ.

Ὁ κορυφαῖος τῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς παιδείσεως, Ἀδαμάντιος Κοραῆς, ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1742 ὑπὸ πατρός ἐμπόρου. Τὰ γράμματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐδιδάχθη ἐκ τῆς ἀξίας αὐτοῦ μητρὸς Θεωμάδος, βραδύτερον δὲ ὑπὸ μοναχὸν τινὰ Ἰθακήσιον τὴν πατρίδα. Ὁ τὰ μέγιστα ὄμωσιν συντελέσας εἰς τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν μόρφωσιν τοῦ Κοραῆ, ἦν ὁ ἐφημέριός τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ὁλλανδικοῦ προξενείου Bernard Keun παρ' οὗ ὁ Κοραῆς ἐδιδάσκετο τὴν λατινικὴν, ἀντιδιδάσκων αὐτῷ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἰδίως τὴν προφορὰν τῆς νεωτέρας γλώσσης. Ὁ πατὴρ τοῦ Κοραῆ Ἰωάννης θέλων νὰ δώσῃ ἐκπαιδεύσιν τινὰ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ὅπως οὖν τελείαν περὶ τὸ ἐμπόριον ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἀμστελδάμον. Ἐπανελθὼν εἰς Σμύρνην ἐδυσφόρει ὁ Κοραῆς νὰ μετέλθῃ τὴν ἐμπορίαν ὡς διάδοχος τοῦ πατρὸς τοῦ, βλέπων τὸν ἐξευτελισμὸν δι' ὑφίστατο οἱ ἔμποροι ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἐπεισε τὸν πατέρα του νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Montpelιέ τῆς Γαλλίας ἐνθα νὰ σπουδάσῃ τὴν ἰατρικὴν, ὅπου καὶ μετέβη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1782.

Σπουδάζων ὁ Κοραῆς κατεγίνετο εἰς διαφόρους μεταφράσεις ἔργων λίαν χρησίμων εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα τῆς ἰατρικῆς ἐν Montpelιέ τῷ 1789, ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιον.

Περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κοραῆ ἐπιρροῆς ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς Ἐμ. Κ. Κόκκινος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῷ ἀπαγγεληθέντι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ τὴν 11 Μαΐου 1875, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸν ἡ ἀναμόρφωσις αὐτῆς. «Παραλαβὼν αὐτὴν, λέγει, παρὰ τῶν προκατόχων γενεῶν ἐκπτώτων τοῦ φυσικοῦ καὶ

Α. ΚΟΡΑΗΣ

ΕΛΛΑΣ, ΤΗΝ ΣΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟΝ ΟΡΑΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΗ,
ΣΟΥ ΜΗ ΔΙΔΟΝΤΟΣ, ΟΜΜΑΣΙΝ ΕΛΛΗΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΥΦΗΡΗΣΕ,

τοῦ πνευματικοῦ κάλλους τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, ἐπελήφθη μετ' ἡράκλειον ἀληθῶς δύνανται τῆς ἀνορθώσεως αὐτῆς καὶ ἐλύτρωσεν ἐκ τῆς νάρκης τοῦ φυσικοῦ βίου, ὃν ἐξ' ἡ τῆς ἀνεπίγνωτος, ἀναγαγὼν

αὐτὴν εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη τῆς πνευματικῆς αὐτοσυνειδήσεως. Ἡ γλώσσα εἶχεν ἀποβῆαι τὸ κάλλος αὐτῆς, ὅτε ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ ἔδυσεν ἐν τῇ πνιγνῆ τῆς δουλείας ἀτμοσφαιρᾶ. Ἐξέπιπτε δὲ κατὰ μικρὸν

και ἐτέρων μερῶν. Διαφόρους δὲ διὰ τῶν διαφορῶν τούτων ὀργάνων δέχεται γνώσεις· μανθάνει ἐπὶ παραδείγματι ἐάν τι εἶναι σκληρὸν ἢ ἀπαλὸν διὰ τῆς ψάσεως τῶν δακτύλων, καὶ ποίαν ὄσμην ἔχει διὰ τῆς ῥινός, ὅποιαν γεῦσιν διὰ τοῦ στόματος, καὶ ποίαν θέαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Ταῦτα δὲ πάντα θὰ ᾗσαν ἀχρηστα εἰς τὸν νοῦν ἐάν μὴ ὑπῆρχον τὰ νεῦρα.

Ὁ νοῦς σκέπτεται περὶ ὧν αἱ αἰσθήσεις λέγουσιν αὐτῷ. Αἱ αἰσθήσεις εἰσὶν αἱ θυρίδες δι' ὧν ἡ γνώσις ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν, τὰ δὲ νεῦρα αἱ δίοδοι δι' ὧν ἔρχονται εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀφοῦ δ' ἔλθῃ ἐνταῦθα ὁ νοῦς σκέπτεται περὶ τούτου καὶ τὸ μεταχειρίζεται κατὰ ποικίλλους τρόπους.

Τινὲς δὲν ἔχουσι πάσας τὰς εἰσόδους ταύτας τῆς γνώσεως ἀνοικτάς. Τινὲς ἐπὶ παραδείγματι εἰσὶ κωφοί, ἐν αὐτοῖς ἐπομένως οὐδεμία γνώσις διὰ τῶν ὠτων δύναται νὰ εἰσέλθῃ· τινὲς τυφλοί, οὐδεμία ὄσθεν γνώσις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἔρχεται αὐτοῖς. Πλειοτέρα γνώσις ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν διὰ τῆς ὄρασεως ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς· δυστυχέστερος ὅθεν ὁ τυφλὸς τοῦ κωφοῦ.

Εἶναι ἐκπληκτικὸν νὰ ἴδῃ τις πόσα ὁ κωφὸς καὶ τυφλὸς δύναται νὰ μάθῃσιν ἐάν πρὸς τοῦτο πειραθῶσιν. Ἐάν ὁ νοῦς εἶναι ἐξυπνὸς καὶ ἔτοιμος νὰ μανθάνῃ, δύναται νὰ προσλάβῃ ἱκανὴν γνώσιν καὶ ὅταν μίαν τῶν θυρίδων εἶναι κεκλεισμένη. Δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τὴν γνώσιν ἢν ἀπῆλαυσε διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων τοιοῦτοτρόπῳ ὥστε νὰ ἀποζημιωθῇ ἱκανῶς διὰ τὴν ἀπώλειαν. Βραδύς νοῦς, ἔχων ὄλας τὰς αἰσθήσεις χορηγούσας αὐτῷ γνώσιν, δὲν θὰ μάθῃ τὸσαῦτα ὅσα δραστήριος νοῦς μὲ μίαν τῶν αἰσθήσεων κεκλεισμένην. Ἐν τῷ κωφολάλῳ οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσὶν ἀντὶ ὀφθαλμῶν καὶ ὧτων εἰς πρόσληψιν γνώσεως. Ἐχουσι διπλοῦν νὰ ἐπιτελέσωσι καθήκον· καλῶς δὲ λίαν τὸ ἐκπληροῦσι ἐάν ὁ νοῦς εἶναι ἀγρυπνὸς καὶ προσεκτικὸς. Ἐν τῷ τυφλῷ τὰ ὧτα ἔχουσι πλειότερα καθήκοντα ἢ ἐν τῷ δυναμένῳ νὰ βλέπῃ. Καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ τυφλοῦ ἀσχολοῦνται παραπολὺ, διότι μανθάνουσι τὰ περίεξ αὐτοῖς διὰ τῆς ἀφῆς. Εἰσὶ βιβλία διὰ τοὺς τυφλοὺς μὲ γράμματα ἐν ἀναγλύφῳ, τὰ ὅποια ἀναγινώσκουσι ἐπιψάουντες ταῦτα διὰ τῶν δακτύλων, μετὰ τὸσαύτης ταχύτητος ὅσης καὶ ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς χρώμενος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἀπογραφὰς ἰδοὺ τὸ ποσὸν τῶν βιβλίων, ἅτινα περιέχουσιν αἱ βιβλιοθήκαι τῶν Παρισίων.

Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη 1,700,000 τόμοις ἐντύποις, 80,000 χειρόγραφα, 1,000,000 χαλκογραφίας, χάρτας καὶ εἰκόνας καὶ 120,000 νομισματοσῆμα.

Βιβλιοθήκη τοῦ ὀπλοστάσιου (Arsenal) 200,000 τόμοις 8,000 χειρόγραφα.

Βιβλιοθήκη de la Sorbonne (διὰ τῆμος σχολῆ θεολογικῆ τῶν Παρισίων) 80,000 τόμοις.

Βιβλιοθήκη τῆς Ἱατρικῆς σχολῆς 35,000 τόμοις.

Βιβλιοθήκη τοῦ Μαζαρίνου 200,000 τόμοις 4,000 χειρόγραφα 80 τύπους εἰς ἀνάγλυφα τῶν κυριωτέρων πελαστικῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος, Ἰταλίας καὶ Μικρᾶς Ἀσίας.

Βιβλιοθήκη Ἁγίου Γενοβιανοῦ 160,000 τόμοις 350,000 χειρόγραφα.

Τὸ ὅλον: — 2,375,000 τόμοις, 442,000 χειρόγραφα καὶ 1,120,000 χαλκογραφικῶν νομισματοσῆμων κ.τ.λ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 5 φύλλῳ λεξιγράφου.

Περ	Μ	εὺς
Κλέ	Ο	βίς
Ἄπό	Υ	λων
Ἰ	Σ	ν
Μί	Ζ	ως

Ἡ μόνη λύσις τοῦ λεξιγράφου ἧτις ἐξήλθῃ εἶναι ἡ ἐπομένη, ἢν καταχωροῦμεν μετὰ τῶν παρακολουθούτων αὐτὴν σημειώσεων.

Κισ	Μ	εὺς
Κρέ	Ο	υσα
Ἄπό	Υ	λων
Ἰ	Σ	ν
Βύ	Ζ	ας

Σημειώσις. Κισσεὺς ἦν πατὴρ Ἐκάδης δευτέρου γυναικὸς τοῦ Πριάμου, μεθ' ἧς οὗτος ἐγέννησε δεκαεννέα υἱοὺς καὶ τὴν Κρέουσαν γυναῖκα τοῦ Αἰνείου, ἐπομένως ὁ Κισσεὺς εἶναι πάππος τῆς Κρεούσης. — Ἐκ τῆς Κρεούσης ὅμως, οὐχὶ τῆς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάδης, ἀλλὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως καὶ γυναικὸς τοῦ Εὐόθου, ἐγεννήθησαν μετὰ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἴων, μετὰ δὲ τοῦ Πασειδῶνος ὁ Βύζας, κτήτωρ τοῦ Βυζαντίου, ὥστε ἀμφότεροι οὗτοι εἰσὶν ἀδελφοὶ ἐκ μητρὸς.

Νομίζομεν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ λύσις τοῦ προκειμένου λεξιγράφου ἂν οὐ τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὴν ὀνόματα, ἔχουσι τοιαύτην ἢν ἐξεθέσαμεν σέσιν, ἐκτὸς ἂν αὕτη εἶναι συμπτώσις βεβαίως οὐχὶ τυχαία· ἄλλως δὲν ἐπαγγελλόμεθα τὸν μάντην ἢ τὸν σοφόν, ὥστε νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὴν διάνοιαν τῆς λεξιγραφῆς Κισ Δερέκα, ὥστε δύναται μόνη τῆς νὰ συνθέτῃ καὶ λύῃ τοὺς λεξιγράφους τῆς· οὐχ ἦττον καὶ συμπτώσις ἂν θεωρηθῇ δημοσιεύσατε καὶ ταύτην διὰ λογαριασμὸν μου εἰ δυνατόν χάριν τῆς σπανιότητός τῆς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως Σόλων, ὡς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῇ ἐφημερίδι δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς Μ καὶ τότε ἠδυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὸ ὄνομα — «Μαμμαζή» μόνον, ἐάν αὕτη δὲν ἦτο μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Σεβήρου, ἀλλ' ἐάν ἦτο μήτηρ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἐκάδης.

Ὅπως δὴποτε κρίνω ὀρθὸν νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὸ ἐκδοθησάμενον φύλλον παρὰ πόδας τῆς λύσεως καὶ ἡ προσεκτεθεῖσα σημείωσις τῆς γενεαλογίας τῶν ἀναφερομένων ὀνομάτων, χάριν τῶν μὴ ἔχόντων πρὸςφατον ταύτην συνδρομητῶν τῆς ἐφημερίδος.

Ἀθήνησι 26 Μαρτίου 1877.

Ὁ Συνδρομητὴς σας. Δικηγόρος παρὰ τοῖς ἐν Ἀθ. Δικαστηρίοις
Δ. Θ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ Ε'.

Βῆρον μέγιστα ἐπάνω, εἰς τὴν βᾶχιν μου βαστάζω
Καὶ οὐδὲως ὡς ὁ Ἄτλας διὰ τοῦτ' ἐγὼ στενάζω.
Ἄλλ' ἐνῶ τὸσοῦτον εἶμαι φοβερόν καὶ δυνατόν
Ἄν τὸν τράχηλόν μ' ἀλλάξῃς ζῶον γίνομαι πιστόν.

Α. Α. Μ.